

מתני: האומר לחולין שאוכל לך לא כשר ולא דכי טהור
 וטמא נותר ופיגול, אסור.
 כאימרא כדירים כעצים כאשים כמזבח כהיכל כירושלים,
 נדר באחד מכל משמשי המזבח, אף על פי שלא הזכיר קרבן, הרי זה נדר בקרבן.
 רבי יהודה אומר האומר ירושלים לא אמר כלום:

ר"ן (יא. ד"ה טהור): ותנא במתני' תלת דיני:

לחולין – לכשר – לדכי – לטהור

מזכיר שם שמשמעותו להיתר
 צריך שיזכיר בתחלתו למ"ד בפתח ומתסר
 דמכלל לאו אתה שומע הן

k

טמא – נותר – פיגול

מזכיר שם שהוא מורה איסור ושייך בקדשים
 לא שייכא למ"ד פתוחה בתחלתן
 ואע"ג דלא אמר בהו כ"ף הדמיון מתסרי

n

כאימרא – כדירים – כעצים – כאשים
 כמזבח – כהיכל – כירושלים

מזכיר שם שאין מורה לאיסור רק לדבר הנדור
 מצריך רבי יהודה דלימרינהו בכ"ף
 דאי לא, לא משמע דאמר אסור

c

ואם תקשה והתנן האומר קרבן עולה מנחה וכו' ר' יהודה מתיר.

וטעמא דכולהו דלא אמרינהו בכ"ף, ואמאי והא הני שמן מורה איסור, ומאי שנא מפגול ונותר?

פירוש הר"ן א	אע"פ ששמן מורה איסור מ"מ אין שמן על שם איסור; שהאומר בהמה זו עולה או חטאת אינו מתכוין בשם זה לאיסורא אלא שצריך לעשות ממנה דיני עולה או חטאת או תודה או שלמים, מה שאין כן בפגול ונותר ששמן עליהם משום אסור בלבד.
פירוש הר"ן ב	אי נמי טעמיה דר' יהודה דבעי כ"ף משום דבלא כ"ף סבירא ליה דחי אימרא קאמר, וכן בשארא, ומש"ה בטמא פגול נותר דלא שייך חי טמא לא בעיא כ"ף.
פירוש התוס' ואומר ר"י:	ר' יהודה לא קאמר דבעי כ"ף אלא כשמתפס בשם דבר, כגון קרבן, עולה, ומנחה, וכן כיוצא בהן שהם שם דבר. אבל לשון פעולה מודה ר' יהודה דלא בעינן כ"ף, והוי לשון פעולה מיניה; טהור ומטהר, טמא ומטמא, פיגול ונתפגל. אע"ג דקרבן נמי יש לפרש לשון מוקרב, מ"מ על כרחך שם דבר הוא דקרוי הכי.